

ความเข้าใจและการเข้าถึงพระวจนะ

ของพระเจ้าในยุคปัจจุบัน

ศจ.ดร.นันทชัย มีชูชน

I. คำนำ

การที่คริสตชนจะเข้าใจและเข้าถึงพระวจนะ มีหลายทาง เมื่อพระเจ้าทรงเปิดเผยพระองค์เองในพระคัมภีร์นั้น พระเจ้าจะเปิดเผยผ่านวัฒนธรรม ดังนั้นวัฒนธรรมจึงเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ผู้เขียนพระวจนะใช้ เมื่อพระเจ้าทรงเปิดเผยพระองค์ ผู้ที่ไปอ่านพระวจนะเพื่อจะเข้าใจพระธรรมก็มีวัฒนธรรมของตนเองเช่นกัน ถ้าเช่นนั้นเราควรเข้าใจพระวจนะในแนวใด เราควรมองและเข้าใจพระวจนะผ่านโลกทัศน์ของผู้เขียน และความปรารถนาของผู้เขียนที่มีต่อผู้อ่านในสมัยนั้นเลย ๆ หรือเราควรวางวิธีเข้าใจและเข้าถึงพระวจนะว่า พระเจ้ามีพระประสงค์อย่างไรต่อการดำเนินชีวิตของเราที่เป็นผู้เชื่อในปัจจุบันด้วย หรือเราควรที่จะเข้าใจและเข้าถึงทั้งสองกรณี

II. วิธีดั้งเดิม

วิธีดั้งเดิมในการเข้าใจพระวจนะก็คือ การอ่านพระธรรมและศึกษาพระคัมภีร์แล้วนำมาใช้ตามตัวอักษรที่ผู้เขียนได้เขียนพระวจนะ พระวจนะเขียนอย่างไรก็ทำอย่างนั้น วิธีนี้ผู้อ่านจะไม่ตระหนักว่าผู้เขียนพระวจนะในสมัยโบราณเขียนจากวัฒนธรรมของเขา และผู้อ่านในปัจจุบันย่อมอ่านจากมุมมองและวัฒนธรรมของตน ผู้อ่านตีความเอาประหนึ่งว่า ผู้เขียนในสมัยโบราณเขียนในภาษาวัฒนธรรมและเวลาของผู้อ่านในปัจจุบัน

ว่าไปแล้ว พระวจนะส่วนมากในพระคัมภีร์ก็ควรถูกอ่านและถูกเข้าใจตามวิธีนี้ ยิ่งถ้าการแปลพระธรรมจากภาษาเดิมมาเป็นภาษาไทยทำได้อย่างดีก็จะยิ่งดีใหญ่ เพราะเหตุว่าพระเจ้าทรงมีพระประสงค์ให้คนธรรมดาสามัญอ่านพระวจนะของพระองค์แบบนั้น ผู้เขียนพระวจนะในสมัยโบราณไม่ได้มีเจตจำนงเขียนให้นักวิชาการอ่านสังขรณ์แห่งความรอด พระคัมภีร์ถูกเขียนให้ผู้อ่านได้อ่านง่าย ๆ ตรงไปตรงมา ดังนั้นในพระธรรม 2 ทิโมธี 3:16 จึงเขียนว่า “พระคัมภีร์ ทุกตอนได้รับการคลุจจากพระเจ้า และ (หรือทุกตอนที่ได้รับการคลุจจากพระเจาก็) เป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่า

กล่าว การปรับปรุง แก้ไขคนให้ดี และการอบรมในทางธรรม” และนอกจากนั้นเราที่เป็นผู้อ่านยังมีพระ
วิญญูณาบริสุทธิเป็นครูที่จะช่วยให้เราเข้าใจพระวจนะด้วย

จุดอ่อนของการอ่านและทำความเข้าใจพระวจนะในแบบดั้งเดิมนี้ก็คือ ผู้อ่านไม่ได้สนใจ
เท่าที่ควรว่าผู้เขียนในสมัยก่อนมีความประสงค์ให้ผู้อ่านในสมัยก่อนเข้าใจพระวจนะตอนนี้อย่างไร ด้วย
เหตุนี้จึงเป็นการเสี่ยงพอสมควรที่จะเข้าใจความตั้งใจของผู้เขียน และคริสตจักรเป็นการเสี่ยงที่จะเอาสิ่ง
อื่นมาคู่ว่าเป็นคำสั่งสอนของพระคำของพระองค์ ยกตัวอย่างเช่น พระคัมภีร์สอนให้ล้างเท้าซึ่งกันและ
กัน หรือผู้หญิงที่เป็นผู้เชื่อเวลานมีสการควรมีผ้าคลุมศีรษะ หรือผู้หญิงห้ามแต่งกายโดยการประดับของ
มีค่าต่าง ๆ ถ้าผู้อ่านใช้วิธีนี้ ก็จะทำตามตัวอักษร ไปเลย เราจึงเห็นว่า เมื่อนั้นพวกนี้จึงมีคณะนิกาย
เกิดขึ้นตามสิ่งที่ไปเน้นตามตัวอักษรนั้น

III. วิธีที่ใช้บริบทเดิม

วิธีนี้ผู้อ่านในปัจจุบันจะสนใจเรื่องราวในประวัติศาสตร์และในวัฒนธรรมของผู้เขียนในสมัย
โบราณอย่างจริงจัง ผู้อ่านจะพยายามเข้าใจว่า ผู้เขียนในสมัยโบราณอยากให้อ่านในสมัยของเขาเข้าใจ
พระวจนะตามภาษาที่ผู้เขียนใช้อย่างไร และความหมายนี้ไปสัมพันธ์กับความจริงอื่น ๆ ในพระคริสต
ธรรมคัมภีร์อย่างไร การเข้าใจพระวจนะในลักษณะนี้ดูเป็นเรื่องสำคัญไม่น้อย เพราะเราต้องเข้าใจให้
ได้เสียก่อนว่าพระเจ้าทรงตรัสพระคำของพระองค์ให้แก่คนกลุ่มหนึ่ง ในบริบท และในเวลาหนึ่งใน
อดีต ยิ่งเราเข้าใจเรื่องเช่นนี้ลึกซึ้งเพียงใด ความรู้และความเข้าใจในพระวจนะก็จะมากขึ้นเพียงนั้น

แต่จุดอ่อนของวิธีนี้ก็ยังมีอยู่บ้าง กล่าวคือ ผู้ศึกษาพระคำใช้วิธีนี้ในการตีความจะไม่ค่อยได้
สนใจว่าพระวจนะตอนดังกล่าว พระเจ้ามีพระประสงค์จะสอนคนในยุคโลกาภิวัตน์ให้เข้าใจและให้
ประพฤติอย่างไรในสังคม และในวัฒนธรรม ประเพณี และเวลาในสมัยปัจจุบัน เหตุที่เป็นเช่นนี้ก็
เพราะว่าผู้ศึกษาสนใจแต่เฉพาะความหมายของพระคัมภีร์ต่อคนและต่อวัฒนธรรมในสมัยของผู้เขียน
พระวจนะเท่านั้น ความรู้ความเข้าใจอันมีค่าจึงมักหยุดแต่เพียงนั้น

IV. วิธีที่ใช้บริบทสัมพันธ์

วิธีที่ 3 นี้จะผนวกเอาจุดดีของ 2 วิธีแรกมาใช้กล่าวคือ ในวิธีนี้จะสนใจศึกษาความหมายที่
แท้จริงทั้งภาษาและบริบทในสมัยที่ผู้เขียนได้เขียนพระวจนะ แต่วิธีนี้จะทำมากกว่า 2 วิธีที่ผ่านมา
กล่าวคือ วิธีนี้จะศึกษาวัฒนธรรมประเพณีและสังคมในยุคปัจจุบัน คือยุคโลกาภิวัตน์ที่ผู้อ่านในปัจจุบัน
อาศัยอยู่ และเปรียบเทียบความสัมพันธ์ในบริบททั้งสอง เพื่อจะส่งผ่านสัจธรรมซึ่งเป็นแก่นแห่ง
ความหมายของพระวจนะที่พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ ไปสู่บริบทใหม่ คือ บริบทในปัจจุบันที่ผู้อ่านใน
สมัยนี้อาศัยอยู่ เพื่อจะพิจารณากันให้รอบคอบว่า จะประยุกต์ใช้สัจธรรมในบริบทใหม่ได้อย่างไร อาจ

บุคคลอีกคนหนึ่งว่า หากพระเยซูหรือ อจ.เปาโลมาเกิดในประเทศไทยและมีชีวิตอยู่ในสมัยนี้ ท่านจะประพฤติให้พระเจ้าได้รับเกียรติยศในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างไร กล่าวคือ ถ้า อจ.เปาโลได้รับของกินหรือถูกเชิญไปถวายภัตตาหาร หรือ จดบัญชีแก่พระสงฆ์ หรือถูกเชิญไปทอดผ้าบังสุกุล หรือไปงานศพบิดามารดา อจ.เปาโลจะประยุกต์พระวจนะมาตอบคำถามนี้อย่างไร

วิธีนี้ทำให้เกิดปฏิกิริยาขึ้นอย่างจริงจังระหว่าง ผู้อ่านในยุคปัจจุบันกับตัวพระวจนะ เพราะเหตุว่า ผู้อ่านที่มาอ่านและรับพระวจนะนั้นส่วนมากไม่ได้มาเหมือนเอาปี๊บเปล่ามาใส่น้ำ ว่าไปแล้วผู้อ่านไม่ควรมาอ่านพระวจนะแบบนั้น แต่ผู้อ่านควรมาอ่านพระวจนะด้วยรู้ว่าตนเองมีความรู้ความเข้าใจอันก่อกำเนิดมาจากวัฒนธรรม สถานการณ์ บริบท ประเพณี และสังคมของคนอีกแบบหนึ่ง นอกจากนั้น ผู้อ่านควรตระหนักด้วยว่า ตนเองเป็นคนมีความรับผิดชอบบางประการต่อคนอื่น ๆ อีกต่างหาก ภาระหน้าที่และความต่างระหว่างวัฒนธรรมของผู้อ่านในปัจจุบันและผู้เขียนในอดีตนี้เองจะทำให้เกิดคำถามนานาประการที่ผู้อ่านในปัจจุบันปรารถนาจะถามพระวจนะว่า จะนำพระวจนะไปประยุกต์อย่างไรในยุคโลกาภิวัตน์ สิ่งที่พระวจนะจะตอบแก่ผู้อ่านอาจไม่ใช่คำตอบ แต่อาจเป็นคำถามอีกหลายคำถาม เมื่อเราเสาะหาคำตอบจากพระคำ พระคำก็เสาะหาคำตอบจากชีวิตของเรา ในขบวนการนี้เราค้นพบว่า วัฒนธรรมของเราที่ควบคุมชีวิตของเราอยู่จะถูกพระคำทำลายให้คิดและให้ตอบคำถามที่พระคำถามและคำถามที่เราถามพระคำกลับไป จะถูกพระคำปรับให้เหมาะสม และแก้ไขให้ด้วย จึงทำให้เราต้องกลับไปเตรียมตั้งคำถามที่เคยถามให้เหมาะสมยิ่งขึ้น และถามคำถามใหม่ที่นำถามมากยิ่งขึ้น ขบวนการนี้เองทำให้มีการค้นคว้าสอบถามกันอย่างจริงจังจนได้คำตอบที่เหมาะสมในปัจจุบัน

ขบวนการนี้เองทำให้มีการสนทนากลับไปกลับมาระหว่างคำสอนของพระเจ้ากับคำถามของเรา จนทำให้เราเข้าใจคำสั่งสอนของพระเจ้าลึกซึ้งขึ้นเรื่อย ๆ ยิ่งเรารู้จักพระองค์มากขึ้นเท่าใด เราก็รู้สึกว่าคุณมีความรับผิดชอบมากขึ้นเท่านั้น กล่าวคือ เรามีความรับผิดชอบที่จะเชื่อฟังพระองค์เมื่อพระองค์ทรงเปิดเผยพระองค์ในสถานการณ์ และในบริบทของเรา

ขบวนการนี้เองทำให้ความรู้ ความรัก และความเชื่อฟังของเราเติบโตขึ้นในชีวิตคริสเตียน นี่คือการประยุกต์ของขบวนการทำบริบทสัมพันธ์ (Contextualization) เราค้นพบว่าพระเจ้าหาใช้ตรัสพระวจนะแก่คนในสมัยก่อนเลย ๆ ไม่ พระองค์ยังมีพระประสงค์ที่จะตรัสกับเราในสมัยนี้ ตามสภาพ ตามวัฒนธรรมและตามประเพณีของเราด้วยว่าพระองค์มีพระประสงค์อย่างไรจึงทำให้เราสามารถมีประสบการณ์กับพระองค์

บุคคลในอดีตเมื่อรับพระคำของพระเจ้ามีชีวิตที่เปลี่ยนแปลงอย่างไร มนุษย์ที่อาศัยอยู่ในยุคนี้เมื่อเข้าใจพระวจนะและพระประสงค์ของพระเจ้าอย่างถ่องแท้แล้ว ชีวิตของเขาก็จะเปลี่ยนแปลงอย่างนั้น การพัฒนาความเข้าใจในขบวนการนี้เปรียบได้กับภาพก้นหอยเวียนตัวขึ้นสูง โดยมีพระวจนะเป็น

แกนกลางที่สรรพสิ่งจะเกาะเกี่ยวบนแกนนี้ขึ้นไป เป็นความเข้าใจในพระวาระที่ต้องแท้จริงและสามารถนำมาแก้ไขปัญหาที่คริสตชนพบในปัจจุบันได้

V. วิธีการเรียนรู้จากชุมชนคริสเตียน

ความรู้และความเข้าใจในพระวาระของพระเจ้า หาได้ขึ้นกับคริสตชนแต่ละคนอย่างเดียวไม่ แต่ยังขึ้นกับชุมชนคริสตชนผู้เชื่อในคริสตจักร ความรู้และความเข้าใจนี้ผูกพันคริสตจักรเข้าด้วยกัน ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน กล่าวคือ คริสตจักรของพระเยซูย่อมมีความรับผิดชอบในการถว้รู้ น้ำพระทัยพระเจ้า ในความรู้และความเข้าใจในพระวาระ

คริสตจักรพื้นบ้านก็ดีและคริสตจักร ทั้งในประเทศไทยก็ดี ย่อมมีวิธีการของตนที่จะทราบถึง น้ำพระทัยพระเจ้าและประยุกต์พระวาระมาใช้ในวัฒนธรรมของตน ประการแรก พระเยซูได้เจิมตั้งศิษยาภิบาลและบรรดาคณะผู้ปกครองขึ้นในแต่ละคริสตจักร บุคคลเหล่านี้จะอธิบายถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าต่อคริสตชนในคริสตจักรท้องถิ่น โดยการเทศนาและการสอนในแต่ละสัปดาห์ นอกจากนั้น น้ำพระทัยของพระเจ้ายังแสดงออกโดยการสอนและการเตือนสติซึ่งกันและกัน (โคโลสี 3:16) ในกลุ่มย่อย กลุ่มเซด กลุ่มรวี และกลุ่มต่าง ๆ ที่ศึกษาพระวาระของพระองค์ นอกจากนั้นคริสตจักรท้องถิ่นยังสามารถปรึกษาหารือกับคริสตจักรอื่น ๆ หรือบุคคลที่มีความรู้ ความเข้าใจในที่อื่น ๆ ที่คริสตจักรเห็นสมควร หรือที่คณะได้พิจารณาแล้วและเห็นสมควร นอกจากนั้นคริสตจักรท้องถิ่นก็ยังสามารถอธิษฐานและฟังเสียงพระคำรัสจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ เสียงจากพระคัมภีร์ซึ่งเป็นเสียงที่สำคัญในคริสตจักรและในชีวิตคริสเตียน

นอกจากนั้นคริสตจักรยังเป็นสถาบันที่สืบทอดหลักข้อเชื่อ ศาสนศาสตร์และพิธีกรรมมายาวนานตั้งแต่ศตวรรษแรกจนถึงวันนี้ คริสตจักรได้สำสมสิ่งต่าง ๆ ที่ถือปฏิบัติกันต่อ ๆ มา ซึ่งมีค่าสิ่งเหล่านี้อาจเรียกได้ว่าเป็นผลรวมของการตัดสินใจของคริสตจักรต่าง ๆ ตามการทรงนำของพระคำและของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในอดีตจนถึงปัจจุบัน คริสตชนและคริสตจักรไม่ควรทอดทิ้งวัฒนธรรมของคริสตจักรเหล่านี้ เพราะถ้าเราลบทิ้งหรือยกเลิกสิ่งต่าง ๆ ที่สำสมมาในอดีตเสียแล้ว บางครั้งกว่าเราจะรู้ตัวเราก็พบว่า เราไม่มีอะไรหลงเหลือเลย และในเวลาเดียวกัน เราไม่ควรรับวัฒนธรรมเหล่านี้โดยไม่ผ่านการคิดคำนึง หรือใคร่ครวญให้รอบคอบเสียขั้นหนึ่งก่อน โดยเฉพาะวัฒนธรรมทางศาสนาในขณะณิกายที่ต้องการถ่ายทอดจากประเทศหนึ่งไปสู่อีกประเทศหนึ่ง เราจำเป็นต้องนำวัฒนธรรมเหล่านั้นมาเข้าเครื่องวัดเสียขั้นหนึ่งก่อน เครื่องวัดนั้นคือพระคัมภีร์นั่นเอง เราไม่ควรยึดยึดวัฒนธรรมใหม่นั้นให้แก่คริสตจักรที่เราไปปลูกในอีกวัฒนธรรมหนึ่ง โดยมีความคิดและทัศนคติว่า คริสตจักรเหล่านั้นต้องลอกเลียนแบบและทำตาม แต่วัฒนธรรมอันใหม่ที่จะขอนำเสนอให้แก่คริสตจักรอาจใช้เป็นตัวเลือกอันใหม่แก่คริสตจักร และแก่ผู้ที่คิดว่าน่าจะเป็นประโยชน์ในอนาคตโดยเฉพาะเมื่อ

คริสตจักรมีวิกฤต วัฒนธรรมอันใหม่อาจนำเสนอแก่คริสตจักรเป็นตัวกระทำให้เกิดความสมดุลแก่คริสตจักรบางแห่งที่ขบคิดตัวออกไปจากคริสตจักรสากล หรือ แก่คริสตจักรที่มีลักษณะชอบทำตามใจชอบ

นอกจากนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังสอนคนของพระเจ้าโดยใช้ครูหลากหลายทั้งในอดีตและในปัจจุบันด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ทำให้เราที่เป็นคริสตชนควรรู้สึกให้ได้ว่า เราต้องการซึ่งกันและกันจากเอเฟซัส 3:18,19 ประโยคที่ว่า “ท่านจะได้หยั่งรู้พร้อมกับธรรมิกชนทั้งหมด” จะช่วยให้เราเข้าใจว่า เราจะเข้าใจความรักของพระเจ่มากขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อเราได้ฟังและให้เห็นและได้เข้าใจความรักของพระเจ้า จากมุมมองของผู้เชื่ออื่น ๆ และจากคริสตจักรอื่น ๆ ในโลกนี้ เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเปิดเผยความนึกคิดของพระคริสต์ในมุมมองต่าง ๆ กัน หากเรารวบรวมมุมมองเหล่านี้เข้าด้วยกัน สิ้นแห่งพระคำก็จะสมบูรณ์มากขึ้น (พันธสัญญาโลซาน ย่อหน้า 2 จากเอเฟซัส 3:10)

VI. เรื่องที่พระคำไม่ได้สอน

เราอยากจะศึกษาเรื่องต่าง ๆ อีกมากมายที่พระคำไม่ได้พูดถึงด้วย เช่น จริยศาสตร์ และศาสนศาสตร์บางเรื่อง เป็นต้น เนื่องจากพระคำถูกเขียนในสมัยโบราณ จากชีวิตความเป็นอยู่ของคน และถูกเขียนในสมัยของกรีกและโรม ดังนั้น พระคำจึงไม่ได้พูดถึงสิ่งต่าง ๆ อีกหลายเรื่อง เช่น เรื่องศาสนาฮินดู ศาสนาพุทธ และอิสลาม พระคำไม่ได้พูดถึงลัทธิมาร์กซิส หรือเทคโนโลยีที่ทันสมัย นอกจากนั้นพระคำยังไม่ได้สอนเราเกี่ยวกับเมื่อรับเชิญไปทอดผ้าบังสุกุล หรือไปประเคนจุดบัจจัยแก่พระสงฆ์ เราจะต้องทำอะไร เมื่อเราได้รับซองกฐิน หรือจะต้องกราบศพพ่อแม่ของเรา เราจะต้องตอบสนองพิธีกรรมนั้นอย่างไร เมื่อเราต้องถูกเชิญไปเข้าร่วมในพิธีผูกข้อมือสงกรานต์ ลอยกระทง คริสตชนจะทำอะไรได้บ้างไม่ได้บ้าง คริสตชนที่สามเฝ้าไปบวชพระเขาจะใส่บาตรพระสามเฝ้าได้หรือไม่ แต่ถึงอย่างไรก็ตาม คริสตจักรมีสิทธิที่จะให้พระวิญญาณบริสุทธิ์นำในการศึกษาค้นคว้าคำตอบจากพระคัมภีร์ เพื่อจะพบหลักการที่เป็นคุณประโยชน์ที่จะสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับคริสตจักรในสมัยปัจจุบันได้ วิธีการเช่นนี้ย่อมเกิดขึ้นได้ในชุมชนผู้เชื่อที่นมัสการพระเจ้าและเต็มใจเชื่อฟังคำสั่งสอนของพระองค์ เราขอย้ำคำว่า การเชื่อฟังพระเจ้าเป็นวิถีของพระเจ้าที่พระองค์ประสงค์จากผู้เชื่อก่อนที่พระองค์จะเปิดเผยความเข้าใจในพระวจนะให้ และเป็นวิถีที่เราจะใช้เดินตามพระเจ้าหลังจากที่เราเข้าใจพระวจนะแล้ว.

ที่มา : พระคริสตธรรมประทีป สหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทย, ปีที่ 56 ฉบับที่ 305 กรกฎาคม – สิงหาคม 2005, หน้า 19-22.